

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupený Mgr. Bc. Ivou Jónovou, advokátkou, sídlem V Jirchářích 60/6, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2020, č. j. OAM-228/ZA-ZA11-ZA13-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2020, č. j. 31 Az 10/2020 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Bc. Ivě Jónové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **10 467 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu nepřijatelnosti opakované žádosti žalobce dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobce v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl stejné důvody jako v žádosti ze dne 17. 5. 2017, pouze nově doplnil, že si přeje zůstat v České republice. Dle krajského soudu poskytuje obsah správního spisu dostatečný podklad pro závěr, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které nemohly být bez zavinění zkoumány v rámci předchozího pravomocně skončeného řízení. Žalobcovo přání nadále setrvat na území České republiky

nelze dle krajského soud považovat za relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu a nemá vliv na opětovné posouzení žádosti. Krajský soud poukázal na skutečnost, že bylo vhodné v žalobou napadeném rozhodnutí uvést, že ze strany žalobce nebyly naplněny důvody dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, nicméně z celkového odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný v případě žalobce neshledal důvody zvláštního zřetele hodné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Má za to, že je jeho případ specifický, a pokud krajský soud potvrdil závěr žalovaného o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu, odklonil se od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud nedostatečně posoudil, že stěžovatel jako důvod podání žádosti označil zdravotní stav a snahu o setkání s rodinou (manželkou a čtyřmi dětmi), která žije v Evropské unii. Stěžovatel se obává, že by mu v Arménii nebyla poskytnuta potřebná zdravotní péče. Dle jeho názoru krajský soud v předchozím řízení nezjistil stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy nezbytné ke zjištění stavu věci a řádně neodůvodnil vydané rozhodnutí, které tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

[4] Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti setrval na správnosti závěru o zastavení řízení, jakož i na tom, že se dostatečně zabýval všemi důvody, jimiž stěžovatel odůvodnil opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Neshledal, že by neudělení azylu stěžovateli bylo nehumánní. Připomněl, že stěžovatel v opakované žádosti označil zdravotní stav za normální vzhledem ke svému věku. Zároveň doplnil, že sociální vazby žadatele o mezinárodní ochranu na území České republiky či Evropské unie nepatří mezi zákonem vymezené důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění připojuje.

[6] S namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť z odůvodnění rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech a proč považuje právní závěry stěžovatele za nesprávné (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[7] Ve své dosavadní judikatuře se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval také podmínkami posuzování opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Podá-li cizinec

pokračování

druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jako tomu bylo v nyní souzené věci stěžovatele, dostane se jí věcného projednání pouze za předpokladu, že jsou v žádosti tvrzeny nové skutečnosti, nebo v případě zjištění, která nebyla obsahem předchozí žádosti a která cizinec nemohl bez vlastního zavinění tvrdit, a zároveň jsou tyto skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany (usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 114/2020 - 44). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, nebo na ně navazující usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, a ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 55).

[8] V souzeném případě žalovaný porovnal skutečnosti tvrzené stěžovatelem v první žádosti s těmi, které uvedl v opakované žádosti, přičemž se s nimi vypořádal shora naznačeným způsobem, tj. označil ty skutečnosti, o nichž bylo pravomocně rozhodnuto v předchozím řízení, a rovněž se - na základě aktualizované zprávy o zemi původu - zabýval tím, zda v zemi původu nedošlo ke změně situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti. Dospěl-li žalovaný k závěru, že stěžovatel nové skutečnosti neuvedl a že tyto skutečnosti nevyplývaly ani v průběhu řízení, nebyl povinen posuzovat, zda stěžovatel naplňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu), neboť toto posouzení již provedl v rámci řízení o první žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 Azs 46/2021 - 27, či ze dne 25. 8. 2020, č. j. 4 Azs 94/2020 - 19).

[9] Krajský soud se pak v předchozím řízení správně zabýval otázkou, zda stěžovatel uvedl (resp. zda v řízení vyplynuly) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by zároveň svědčily o možném pronásledování stěžovatele ve smyslu § 12 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy podle § 14a tohoto zákona. Z porovnání obou stěžovatelových žádostí o udělení mezinárodní ochrany je však zřejmé, že stěžovatel v opakované žádosti uvedl stejné důvody, jaké tvrdil již v předchozím správním řízení, tedy nepříznivý zdravotní stav a skutečnost, že na území Evropské unie žije jeho rodina. Ostatně i sám stěžovatel výslovně prohlásil, že žádost podává ze stejných důvodů jako v předchozím řízení. Krajský soud tedy správně konstatoval, že všechny tvrzené skutečnosti již byly žalovaným podrobně posouzeny v řízení o první žádosti. Žalovaný i krajský soud tedy postupovali v souladu s požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu.

[10] K možné aplikaci § 11a odst. 4 zákona o azylu Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74, dle kterého „při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že

musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausele pro mimořádné okolnosti, jíž zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je“ (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 - 27).

[11] Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Dle setrvalé judikatury nemohou být snahy o legalizaci pobytu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81).

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelem uplatněné námitky a Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, č. j. 6 Azs 32/2021 - 26, ustanovena zástupkyně Mgr. Bc. Iva Jónová, advokátka. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanovené zástupkyně v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna (v plné výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby) za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení (včetně první porady s klientem) a v písemném doplnění kasační stížnosti; a dále odměna v poloviční výši 1 550 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v odůvodnění žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 1 písm. b) a d), odst. 2 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 8 As 17/2016 - 154, či ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 As

pokračování

111/2018 - 39]. Ustanovené zástupkyni tedy náleží odměna ve výši 7 750 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (3x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná částka se proto zvyšuje o výši této daně na celkových 10 467 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny). K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu